

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/53/2021
Identifikačné číslo spisu: 6413202213
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6413202213.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. F., bývajúceho v Y. X. č. XX, zastúpeného spoločnosťou SMOLKA & LAMAČKA advokáti s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 58, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Lamačka, PhD., proti žalovaným 1/ W. F. a 2/ H. F., bývajúcim v Y. X. č. XXX, zastúpených JUDr. Dušanom Klimom, advokátom so sídlom v Žiari nad Hronom, Sládkovičova 16/61, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/30/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2020 sp. zn. 13Co/193/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2020 sp. zn. 13Co/193/2018 v časti, ktorou potvrdil výrok rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom z 22. mája 2017 č. k. 5C/30/2013-281 o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovaným 1/ a 2/, každému po 10 900 € a investície každému po 4 667,50 € v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. mája 2017 č. k. 5C/30/2013-281 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k bližšie označeným nehnuteľnostiam a prikázal ich do výlučného vlastníctva žalobcu. Ďalej zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k ďalším bližšie označeným nehnuteľnostiam a tieto prikázal do podielového spoluvlastníctva žalovaných 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) v podiele po 1 a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným po 10.900 €. Žalobcovi uložil tiež povinnosť zaplatiť žalovaným investície, každému po 4.667,50 €. Štátu priznal náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v pomere 25 % a voči žalovanej 2/ v pomere 25 %. Voči žalobcovi prvostupňový súd nepriznal štátu náhradu trov konania. O trovách konania strán sporu rozhodol okresný súd podľa ust. § 257 CSP tak, že stranám sporu nepriznal náhradu trov konania.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že strany sporu nemajú záujem zotrvať v podielovom spoluvlastníctve nehnuteľností a že ich reálna deľba nie je účelná, preto podielové spoluvlastníctvo strán sporu k časti bližšie označených nehnuteľností zrušil a prikázal ich do výlučného vlastníctva žalobcu. Uvedený spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva navrhol žalobca aj

žalovaní. Ďalej zrušil podielové spoluvlastníctvo k ďalším bližšie označeným nehnuteľnostiam a prikázal ich do podielového spoluvlastníctva žalovaných v podiele po 1. Uvedený spôsob vyporiadania rovnako navrhoval žalobca aj žalovaní. Uvedený spôsob vyporiadania považoval prvostupňový súd za spravodlivý aj vzhľadom na rozsah dlhodobého užívania nehnuteľností stranami sporu.

1.2. Ďalej uviedol, že medzi stranami sporu bolo sporné, či má niektorá strana sporu druhú stranu sporu za podiel vyplatiť alebo nie a ak vyplatiť za podiel, tak v akej výške. Preto nariadil znalecké dokazovanie. Znalec určil všeobecnú hodnotu nehnuteľností prikázaných do výlučného vlastníctva žalobcu v sume 95.200 €. Keďže žalobca bol podielovým spoluvlastníkom v 1, vznikla mu preto povinnosť vyplatiť žalovaným spolu sumu 47.600 €. Znalec určil všeobecnú hodnotu nehnuteľností prikázaných do podielového spoluvlastníctva žalovaných po 1 v sume 51.600 €. Keďže žalobca bol podielovým spoluvlastníkom v 1, vznikla žalovaným povinnosť vyplatiť žalobcovi sumu 25.800 €. Vzhľadom na to vznikla v konečnom dôsledku žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným spolu sumu 21.800 €, čiže každému po 10.900 €.

1.3. V súvislosti s žalovanými bližšie uvedenými investíciami do posudzovaných nehnuteľností prvostupňový súd uviedol, že žalobca v konaní právne relevantným spôsobom svoje tvrdenia (nesúhlas s investíciami žalovaných do nehnuteľností) nepreukázal. Znalec investície žalovaných ohodnotil sumou 18.669,97 €. Vzhľadom na to súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným, každému po 4.667,50 €.

1.4. Keďže žalobca bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov, prvostupňový súd priznal štátu náhradu trov konania vynaložených z rozpočtových prostriedkov voči žalovaným, u každého v pomere 25 %; súd nepriznal štátu náhradu trov konania v rozsahu 50 % voči žalobcovi. O trovách strán sporu rozhodol podľa ust. § 257 CSP, pretože mal za to, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré podľa okresného súdu spočívajú v tom, že by nebolo vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a okolnosti, ktoré predchádzali podaniu žaloby na súd (snaha o mimosúdne vyriešenie sporu) spravodlivé priznať stranám sporu náhradu trov konania.

2. Doplňujúcim rozsudkom z 10. júla 2017 č. k. 5C/30/2013-296 prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu na zaplatenie investícií od žalovaných.

2.1. Žalobca si totiž v konaní uplatnil (aj) investície, ktoré realizoval do nehnuteľností [za vybudovanie vodovodnej prípojky do domu a vodovodných rozvodov v dome v roku 2002-2003, vybudovanie pivnice pod domom v roku 2004-2005, vybudovanie oporných múrov vo dvore v roku 2007, realizácia betónovej platne pri studni a striešky nad studňou v roku 2005-2006, výstavba altánku s krbom v roku 2009, vybudovanie prístupovej cesty do garáže (dva pásy) v roku 2005-2006, terénne úpravy (svahovitosť pozemku) v roku 2002, oplotenie domu v roku 2005-2006, deka na prízemí, nové omietky, rozvody elektriny a vody v roku 2002, omietky, stierky, plávajúca podlaha, dlažba v kúpeľni v rokoch 2003-2004, práce v podkroví, deka - ťahanie múrov v roku 2004, nová strecha, komíny v roku 2005-2006. Ďalej vybudoval terasu, schody do záhrady a verandu pristavenú k domu, pričom sám žalobca prehlásil, že uvedené vybudoval v roku 2007 a rozvody v podkroví v roku 2006 a podlahy v podkroví v roku 2004]. Znalec uvedené investície ohodnotil spolu na sumu 76.360,52 €.

2.2. Keďže prvostupňový súd rozsudkom z 22. mája 2017 nerozhodol o tejto časti predmetu sporu, urobil tak doplňujúcim rozsudkom z 10. júla 2017, v odôvodnení ktorého uviedol, že žalovaní v priebehu konania vzniesli námietku premlčania investícií, ktoré si v konaní uplatnil žalobca. Zdôraznil, že podľa vyjadrenia samotného žalobcu, uplatnené a znalcom ohodnotenú investície žalobcu do nehnuteľností vykonal žalobca v rozmedzí rokov 2002-2009, pričom žalobu podal na súd 20. februára 2013, z čoho je zrejmé, že žaloba bola podaná na súd po zákonom stanovenej trojročnej premlčacej dobe, preto žalobu v tejto časti zamietol.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu voči obom rozsudkom prvostupňového súdu (body 1 a 2) rozsudkom z 31. marca 2020 sp. zn. 13Co/193/2018 rozsudok z 22. mája 2017 (bod 1) vo výrokoch, ktorými prvostupňový súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným, každému po 10.900 € a 4.667,50 € potvrdil a konštatoval, že vo zvyšnej časti zostal prvostupňový rozsudok z 22. mája 2017 nedotknutý (výrok I.). Doplňujúci prvostupňový rozsudok z 10. júla 2017 zrušil a vec v uvedenom rozsahu mu vrátil na ďalšie konanie (výrok II.).

3.1. V súvislosti s odvolaním žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie z 22. mája 2017 v časti o

uložení povinnosti žalobcovi zaplatit' žalovaným každému po 10 900 € odvolací súd uviedol, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že pre určenie výšky primeranej náhrady spoluvlastníkovi, ktorý je zo spoluvlastníctva rozhodnutím súdu o zrušení spoluvlastníctva vylúčený, je rozhodujúca cena spoločnej veci v čase jej vyporiadania. V tomto ohľade poukázal na rozhodnutie českého najvyššieho súdu sp. zn. 22Cdo/2597/2010 a na obsah oboch znaleckých posudkov, ktoré nespochybnila žiadna zo strán sporu. Vzhľadom k tomu, že žalobca nadobudol nehnuteľnosti v hodnote 95 200 € a žalovaní nadobudli nehnuteľnosti v celkovej hodnote 51 600 €, bolo správne, ak súd prvej inštancie zaviazal žalobcu zaplatiť žalovaným na vyrovnanie podielov, každému po 10 900 €.

3.2. Pokiaľ išlo o investície do nehnuteľností, ktoré si - napriek tvrdenej dohode žalobcu a právneho predchodcu žalovaných o vzájomnom neuplatňovaní vynaložených investícií do predmetných nehnuteľností - uplatnili v konaní v konečnom dôsledku tak žalovaní ako aj žalobca, odvolací súd uviedol, že o investíciách žalovaných vynaložených do nehnuteľností rozhodol súd prvej inštancie tak, že v súlade so závermi Znaleckého posudku č. XX/XXXX zaviazal žalobcu zaplatiť žalovaným každému sumu 4 667,50 €. Odvolací súd na žalobcom až v odvolaní vznesenú námietku premlčania voči žalovanými uplatneným investíciám nemohol prihliadať, pretože by to bolo v rozpore s ust. § 366 CSP. Podľa jeho názoru neobstála ani argumentácia žalobcu, že z ust. § 470 ods. 2 CSP vyplýva, že ust. § 366 CSP nemožno na daný prípad aplikovať, pretože z ust. § 470 ods. 2 CSP takáto skutočnosť nevyplýva. Vzhľadom k tomu, že žalobca v prvoinštančnom konaní nevzniesol námietku premlčania voči žalovanými uplatneným investíciám do nehnuteľností a súd prvej inštancie nemohol z vlastnej iniciatívy - ex offio tento nárok žalovaných z hľadiska premlčania posudzovať, nemal súd prvej inštancie dôvod postupovať z hľadiska členenia investícií v zmysle záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 4MCdo/12/2011 z 27. februára 2012, na ktoré v odvolaní v uvedenej súvislosti poukázal žalobca.

3.3. Z uvedených dôvodov odvolací súd prvostupňový rozsudok z 22. mája 2017 v odvolaní napadnutých výrokoch potvrdil konštatujúc, že pokiaľ považoval súd prvej inštancie závery Znaleckého posudku č. XX/XXXX, vypracovaného znalcom Ing. D. U. za jednoznačné a nerozporuplné, nemusel žalobcom navrhovaný dôkaz výsluchom znalca Ing. D. U. vykonať, pretože je na úvahe súdu, ktorý z navrhovaných dôkazov (a to aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania) vykoná a ktorý nie. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že tvrdenie žalobcu, že nesúhlasil s investíciami žalovaných do nehnuteľností nepovažoval súd prvej inštancie správne za relevantným spôsobom preukázané, čo dostatočne a presvedčivo v odôvodnení rozsudku vysvetlil, pričom na doplnenie zdôraznil, že ani on (žalobca) nežiadal súhlas právneho predchodcu žalovaných, resp. žalovaných s vykonávaním investícií do nehnuteľností.

3.4. V súvislosti s odvolaním žalobcu proti dopĺňaciemu prvostupňovému rozsudku (bod 2) sa odvolací súd z hľadiska členenia investícií stotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu poukazujúcou na právne závery uznesenia NS SR sp. zn. 4MCdo/12/2011 z 27. februára 2012. Keďže žalovaní vzniesli námietku premlčania ešte v rámci konania pred súdom prvej inštancie, takýto postup súdu prvej inštancie by mohol mať svoje opodstatnenie z hľadiska určenia počiatku plynutia premlčacej doby a uplynutia premlčacej doby vo vzťahu k jednotlivým investíciám žalobcu do nehnuteľností. Preto považoval dopĺňajúci prvostupňový rozsudok za nepreskúmateľný a tento zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, v rozsahu výroku I., ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), a to podľa § 420 písm. f/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania dovolateľ uviedol, že namietaný rozsudok odvolacieho súdu trpí viacerými vadami zmätočnosti, ako i nesprávnym právnym posúdením veci. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý odvolací rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal, že výroky rozhodnutí nižších súdov boli v zrejmom rozpore s vykonanými dôkazmi a s objektívnym právnym stavom. V tejto súvislosti uviedol, že podľa LV č. XXX, k. ú. Y. X. žalobca mal spoluvlastnícky podiel 1/2, žalovaný 1/ mal spoluvlastnícky podiel 1/6 a žalovaná 2/ mala spoluvlastnícky podiel 2/6. V dôsledku uvedeného sú potom dotknuté súdne výroky nesprávne, keďže žalobca mal byť povinný zaplatiť žalovanému 1/ 1/3 (a nie 1/2) z celkovej sumy náhrady resp. investície a žalovanej 2/ 2/3 (a nie 1/2). Ďalej namietal, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal jeho odvolacou námietkou, že „priznaný nárok na zaplatenie náhrady

vyľúčeným spoluvlastníkom (každému po 10.900,-EUR) je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka."

4.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca formuloval právnu otázku takto: „Či v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, môže súd znížiť primeranú náhradu, ktorú je povinný zaplatiť spoluvlastník, ktorému boli nehnuteľnosti prikázané, ďalším spoluvlastníkom, s poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka". V tejto súvislosti uviedol, že odvolací súd sa k takto konkrétne vznesenej otázke síce nevyjadril, ale v bode 9 odôvodnenia rozsudku sa odvolací súd vyjadril k náhrade, keď uviedol, že rozhodujúca je cena spoločnej veci v čase jej vyporiadania. Podľa názoru žalobcu mali súde primeranú náhradu s poukazom na § 3 ods. 1 OZ znížiť, pretože v čase, keď žalobca začal sám užívať predmetnú nehnuteľnosť mala táto hodnotu približne 7.726 € a súčasnú hodnotu 95.200 € dosiahla nehnuteľnosť výlučne jeho pričinením. Pre porovnanie poukázal na to, že nehnuteľnosti, ktoré boli prikázané žalovaným mali v čase začatia ich užívania žalovanými hodnotu približne 46.471 € a v súčasnosti je ich trhovú hodnotu 51.600 €. Žalovaní teda hodnotu nehnuteľnosti zvýšili iba zanedbateľným spôsobom.

5. Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a priznať im náhradu dovolacích trov. V podstatnom uviedli, že žalobca neuviedol žiadnu relevantnú právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP súde nemusia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné.

7. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prevej inštancie, ktoré nemalo všetky náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej

právo na spravodlivý súdny proces.

15. V rámci podaného dovolania žalobca medzi iným vytýkal odvolaciemu súdu, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal jeho odvolacou námietkou, že „priznaný nárok na zaplatenie náhrady vylúčeným spoluvlastníkom (každému po 10.900,-EUR) je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.". V neposlednom rade s poukazom na stav uvedený na LV č. XXX tiež uviedol, že dotknuté výroky nižších súdov sú nesprávne, keďže žalobca mal byť povinný zaplatiť žalovanému 1/1/3 (a nie 1/2) z celkovej sumy náhrady resp. investície a žalovanej 2/2/3 [a nie 1/2 (bod 4.1.)].

16. Z obsahu súdneho spisu (č. l. 279) vyplýva, že právny zástupca žalobcu pred prvostupňovým súdom (na pojednávaní z 22. mája 2017) v súvislosti s okolnosťami, za ktorých došlo k zveľaďovaniu jemu prikázaných nehnuteľností argumentoval (aj) dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ.

16.1. Prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozsudku (ani doplňujúceho rozsudku) na uvedenú argumentáciu žalobcu nijako nereagoval.

16.2. Žalobca uvedenú argumentáciu rozvinul aj v rámci podaného odvolania, v časti II., III. a IV. (č. l. 300 a nasl. súdneho spisu), ktorá sa premietla aj v konštatačnej časti bodu 2. a 2.1. odôvodnenia odvolacieho súdu, avšak odvolací súd už vo svojich východiskách, ani vlastných záveroch (podobne ako prvostupňový súd) na uvedené tvrdenia/argumentáciu žalobcu nijako nereagoval.

17. Odvolací súd teda na skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobcu, hoci boli resp. mohli byť pre rozhodnutie o odvolaní podstatné a právne významné, nedal špecifickú odpoveď a jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

18. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva žalobcu (dovolatela) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom potvrdzujúcom jeho výroku zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Javí sa byť vhodné, aby odvolací súd v rámci ďalšieho konania primerane reagoval aj na druhú námietku žalobcu (bod 17 druhá veta), ktorá sa týka reálneho pomeru žalovaných ku ním prisúdeným sumám.

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

20. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené z procesných dôvodov, nepovažoval dovolací súd za potrebné vyporiadať sa s dôvodmi prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a namietaným nesprávnym právnym posúdením ako dôvodom dovolania (bod 4.2.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.